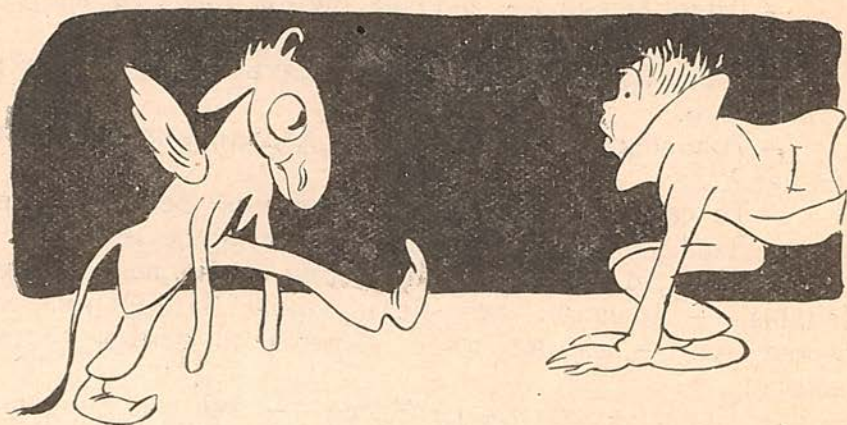

МАТЕЙ — МАГАРЕШКИЯТЪ ЗМЕЙ

I

Следъ като умрѣ дѣдо Герго, Богъ да го прости, — двамата му сина седнаха да си дѣлятъ земята. Раздѣлиха всичко по равно, по братски. Но щомъ като дойде редъ да дѣлятъ лозето, прочутото дѣдово Гергово лозе на червения баиръ, братята се скараха.

— Ти го дай на мене, — думаше Матей, по-голѣмиятъ братъ, — защо ти е лозето на тебе? Ти вино не тургашь въ уста.

— Азъ вино не пия, но грозде си похапвамъ, — отвърщаше шеговито Иванчо, по-малкиятъ братъ.

Като видѣха, че не могатъ да се спогодятъ доброволно, братята решиха да хвърлятъ жребие. Хвърлиха жребие и лозето се падна на Иванча.

— Нѣма да го остава въ твоитѣ ржце! — си рече Матей и почна да мисли, какъ да накара брата си да му отстъпи лозето. Мисли, мисли и най-после измисли.

— Ще стана змей, — реши той, — и ще се ява нѣкоя нощъ на лозето, когато и братъ ми бѣде тамъ. Той, наистина, не е отъ много страхливитѣ, но отъ единъ змей и Крали Марко да е, пакъ ще се уплаши!

И седна Матей да мисли: какъ да стане змей.

— Ще ида при дѣдо Хаджия, той сигурно знае, — рече си Матей и веднага се запжти при него.